LIBRIS | We know books

AGATHA CHRISTIE

MISTERUL CRIMEI FĂRĂ CADAVRU

Traducere din limba engleză
ANDREEA NĂSTASE

LITERA
București

LIBRIS | We know books

CUPRINS

1. O casă 5
2. Tapetul 15
3. „Acoperă-i fața..." 29
4. Helen? 37
5. Crimă în retrospectivă 44
6. Exercițiu detectivistic 60
7. Doctorul Kennedy 72
8. Delirul lui Kelvin Halliday 85
9. Un factor necunoscut? 92
10. Istoricul cazului 103
11. Bărbații din viața ei 111
12. Lily Kimble 128
13. Walter Fane 132
14. Edith Pagett 140
15. O adresă 153
16. Băiatul mamei 157
17. Richard Erskine 167
18. Rochița-rândunicii 188

LIBRIS | We know books

19. Domnul Kimble ia cuvântul 194
20. Fetița Helen 198
21. J.J. Afflick 208
22. Lily își respectă întâlnirile 224
23. Care dintre ei? 239
24. Labele de maimuță 257
25. Epilog la Torquay 274

LIBRIS | We know books

CAPITOLUL 1
O CASĂ

Gwenda Reed stătea lângă debarcader, tremurând ușor în răcoarea dimineții.

Docurile, magaziile și tot pământul Angliei, până în zare, se unduiau domol sub privirile ei.

În acele clipe luă hotărârea care avea să provoace ulterior un șir întreg de evenimente extraordinare.

Nu avea să se ducă la Londra cu trenul care pleca din port, după cum intenționase.

În definitiv, de ce ar fi făcut-o? N-o aștepta nimeni. De-abia coborâse de pe un vas care se hâțâna și gemea din toate încheieturile (cele trei zile de călătorie prin golf, până la Plymouth, fuseseră deosebit de grele), și ultimul lucru pe care îl dorea era să urce într-un tren hodorogit. Avea să se ducă la un hotel agreabil și perfect neclintit de pe uscat, unde urma să doarmă într-un pat agreabil și perfect neclintit, fără să aibă parte de legănări și scârțâituri. Avea să doarmă neîntoarsă, iar dimineață – ce idee minunată! – intenționa să închirieze o mașină cu care să străbată încet, fără

LIBRIS | We know books

zor, sudul Angliei în căutarea unei case, a casei de vis pe care, împreună cu Giles, spera s-o găsească. Într-adevăr, era o idee minunată.

În felul acela ar fi văzut câte ceva din Anglia – din acea Anglie despre care Giles îi povestise atâtea și pe care n-o vizitase niciodată, deși, asemenea majorității neozeelandezilor, o socotea casa ei. În acel moment, Anglia nu părea foarte atrăgătoare. Era o zi cenușie, stătea să plouă și vântul tăios sufla enervant. Probabil că Plymouth nu era cel mai frumos loc din țară, își zise Gwenda în timp ce stătea cuminte la rând în fața biroului vamal.

A doua zi de dimineață, sentimentele ei cunoscură o schimbare spectaculoasă. Soarele strălucea, peisajul de la fereastră era superb, iar universul, în general, nu se mai balansa în toate părțile. Se liniștise. Aceasta era Anglia, gata în sfârșit s-o primească pe Gwenda Reed, tânăra de douăzeci și unu de ani, căsătorită, aflată în vilegiatură. Nu știa când avea să i se alăture și Giles. Ar fi putut veni în câteva săptămâni sau după șase luni. Îi propusese să plece spre Anglia înaintea lui și să caute o locuință convenabilă. Amândoi socoteau că ar fi fost bine să aibă undeva o reședință permanentă. Profesia lui Giles avea să presupună întotdeauna călătorii frecvente. Uneori, Gwenda ar fi putut să-l însoțească, dar alteori condițiile urmau să fie neprielnice. În plus, amândurora le

LIBRIS | We know books

plăcea ideea de a fi proprietarii unei case. Giles moștenise recent niște mobilă de la o mătușă, astfel că toate elementele duceau la concluzia că ideea era practică și de bun-simț.

De vreme ce erau destul de înstăriți, nu aveau să întâmpine dificultăți financiare.

La început, Gwenda avusese rețineri în privința alegerii unei case de una singură. „Ar trebui să mergem împreună", spusese ea, însă Giles izbucnise în râs: „Nu mă pricep la case. Dacă *ție* o să-ți placă, o să-mi placă și mie. Un petic de grădină, bineînțeles, și nu o urâțenie nouă-nouță – de asemenea, nu prea mare. Mă gândeam la ceva pe coasta de sud. Oricum, nu prea departe în interior".

Gwenda îl întrebase dacă avea în minte o situare anume, dar Giles răspunsese negativ. Rămăsese orfan de mic (amândoi erau orfani) și fusese pasat de la o rudă la alta pe timpul vacanțelor, astfel că nici un loc nu avea pentru el o însemnătate specială. Urma să fie casa Gwendei; cât despre sugestia de a aștepta până când ar fi putut-o alege împreună, cum ar fi fost dacă el ar fi venit abia după șase luni? Ce-ar fi făcut Gwenda în toată această perioadă? Ar fi stat prin hoteluri? Nu, trebuia să-și găsească o locuință și să se instaleze în ea.

„Adică să fac eu toată treaba!", comentase Gwenda.

LIBRIS | We know books

În realitate, o atrăgea ideea de a găsi o casă și de a-i conferi intimitate și stil până la întoarcerea lui Giles.

Erau căsătoriți de numai șase luni și îl iubea nebunește.

După ce ceru ca micul dejun să-i fie adus în cameră, Gwenda începu să se organizeze. Prima zi petrecu vizitând Plymouth-ul, care îi plăcu, iar a doua zi, închirie o mașină confortabilă, un Daimler, cu șofer, și porni la drum prin Anglia.

Vremea era frumoasă, iar călătoria o entuziasma. A văzut câteva case în Devonshire, dar nici una nu i-a convenit întru totul. Nu era nici o grabă. Avea să-și continue explorarea. În urma contactelor cu agenții imobiliari a învățat să citească printre rândurile descrierilor hiperbolice și s-a scutit astfel de câteva vizite zadarnice.

Cam după o săptămână, într-o seară de marți, automobilul cobora încet pe drumul sinuos către Dillmouth, când, la marginea acelei stațiuni încă fermecătoare de pe litoral, trecu pe lângă un panou cu inscripția „De vânzare". Printre copaci se putea întrezări o mică vilă din epoca victoriană, zugrăvită în alb.

Pe dată, Gwenda tresări plină de încântare. Aceasta era casa *ei!* Nu încăpea nici o îndoială. Își putea imagina grădina, ferestrele înalte – avea convingerea că era exact ceea ce-și dorea.

LIBRIS We know books

Era destul de târziu, așa că se cazează la hotelul Royal Clarence; a doua zi, dis-de-dimineață, se prezentă la biroul agenției imobiliare al cărei nume îl luase de pe panou.

În acest moment, înarmată cu aprobarea de vizionare, stătea în salonul lung, de modă veche, ale cărui uși vitrate dădeau spre o terasă pavată cu dale de piatră. Dincolo de aceasta, un aranjament de stânci și arbuști înfloriți cobora într-o pantă abruptă spre o pajiște. Printre copacii de la capătul grădinii se putea întrezări marea.

„Asta e casa *mea*", își zise Gwenda. „E *acasă*. Mi se pare deja că îi cunosc fiecare colțișor."

Ușa se deschise și o femeie înaltă, cu un aer trist din cauza răcelii care o chinuia, intră în încăpere.

– Doamna Hengrave? Am o aprobare de vizită de la domnii Galbraith și Penderley. Mă tem că este o oră cam matinală.

Doamna Hengrave o asigură, suflându-și nasul, că nu era nici o problemă. Turul casei începu.

Era perfectă. Nu prea mare. Puțin cam demodată, însă ea și Giles ar fi putut adăuga o baie sau două. Bucătăria putea fi modernizată. Din fericire, avea deja un aragaz. Cu o chiuvetă nouă și echipamente moderne, ar fi fost în regulă.

Cât timp își făcu ea toate aceste planuri, vocea doamnei Hengrave depăna molcom amănuntele referitoare la ultima boală a răposatului maior

LIBRIS We know books

Hengrave. Jumătate din mintea Gwendei era atentă să genereze sunetele adecvate de condoleanțe, înțelegere și compasiune. Toate neamurile doamnei Hengrave trăiau în Kent – era nerăbdătoare să se mute acolo, la rândul ei. Maiorul adorase orășelul Dillmouth, fusese mulți ani secretarul clubului de golf, însă ea...

– Da... Desigur... Cumplit... Firește... Da, așa sunt azilurile... Evident... Trebuie să fiți...

Iar cealaltă jumătate a minții Gwendei era năpădită de gânduri: „Dulapul de lenjerie aici, presupun... Da. Dormitorul e spațios, cu o vedere splendidă spre mare, lui Giles o să-i placă. Iată o cămăruță utilă, Giles ar putea-o folosi pe post de dressing. Baia – cada este, sper, încastrată în mahon. Extraordinar, așa e! Minunat, mai ales că se află în mijlocul încăperii! N-o să modific nimic, e o piesă de epocă!

O baie atât de încăpătoare!

Aș putea să pun mere pe marginea căzii. Și vaporașe, și rățuște. Ai zice că ești pe mare... Știu: o să transformăm camera de oaspeți din spate, care e cam întunecoasă, în două băi ultimul răcnet, zugrăvite în verde și cu instalații cromate. Țevile ar traversa bucătăria, ar trebui să fie în regulă – iar restul o să-l păstrăm așa cum e."

– Pleurezie, spunea doamna Hengrave. A treia zi a dat în dublă pneumonie.

LIBRIS | We know books

– Îngrozitor, o compătimi Gwenda. Nu cumva mai e un dormitor la capătul coridorului?

Ba da, și era exact genul de cameră la care se gândise, aproape circulară, cu un imens bovindou. Ar trebui s-o renoveze, desigur. Era într-o stare destul de bună, dar de ce oamenii precum doamna Hengrave aveau o asemenea pasiune pentru pereții de culoarea mustarului?

Se întoarseră pe coridor. Gwenda murmura conștiincioasă:

– Șase, nu, șapte dormitoare, punându-l la socoteală pe cel mic, plus mansarda.

Podeaua scârțâia ușor sub picioarele lor. Avea deja sentimentul că ea, și nu doamna Hengrave, era stăpâna casei. Doamna Hengrave era o intrusă care zugrăvea pereții în nuanțe mustar și își împodobise salonașul cu o friză bătrânicioasă cu glicine. Gwenda aruncă o privire peste hârtia bătută la mașină care cuprindea informațiile despre proprietate și prețul cerut.

În câteva zile, ajunsese să se priceapă bine la piața imobiliară. Suma pretinsă nu era mare – desigur, casa necesita unele lucrări de modernizare –, dar chiar și așa... Remarcă termenul „negociabil". Doamna Hengrave era probabil foarte nerăbdătoare să se ducă în Kent pentru a locui aproape de „neamurile" ei.

LIBRIS We know books

Tocmai se pregăteau să coboare scările, când Gwenda se simți năpădită de o spaimă irațională. Era o senzație bulversantă care dispăru la fel de repede cum se ivise, dând însă naștere unei idei noi.

– Casa nu e bântuită, presupun? se interesă ea.

Aflată o treaptă mai jos, doamna Hengrave, care exact în acel moment ajunsese cu povestirea la agonia maiorului, o săgetă ofensată cu privirea.

– Nu, din câte am știință, doamnă Reed. De ce, ați auzit ceva în acest sens?

– Dumneavoastră n-ați simțit și n-ați văzut nimic? Nu a *murit* nimeni aici?

O întrebare cam nefericită, se gândi ea o fracțiune de secundă prea târziu, întrucât era de presupus că maiorul Hengrave...

– Soțul meu a murit la azilul Santa Monica, o informă doamna Hengrave cu demnitate.

– Ah, bineînțeles. Doar mi-ați spus asta.

Doamna Hengrave continuă cu aceeași răceală:

– Într-o casă construită acum un secol, este firesc să se fi produs decese. Domnișoara Elworthy, de la care scumpul meu soț a cumpărat-o în urmă cu șapte ani, era perfect sănătoasă, ba chiar intenționa să plece în străinătate pentru activități misionare, și nu a menționat nici o moarte recentă în familia sa.

Gwenda se grăbi să-și aline gazda mâhnită. Ajunseseră iarăși în salon. Era o încăpere liniștită și fermecătoare, emanând tocmai atmosfera

LIBRIS | We know books

la care râvnea ea. Puseul de panică i se părea acum de neînțeles. Ce o apucase? Nu era nimic în neregulă cu acea casă.

Cerându-i voie doamnei Hengrave să arunce o privire în grădină, deschise ușa vitrată și ieși pe terasă.

„Ar trebui să fie niște trepte", își zise Gwenda în drum spre pajiște.

În loc de asta, dădu peste un desiș de forsiția care crescuse alandala, blocând vederea spre mare.

Gwenda își făgădui că avea să schimbe această situație supărătoare.

Condusă de doamna Hengrave, străbătu terasa și coborî cele câteva trepte de la capătul peluzei. Observă că grădina alpină fusese neglijată și majoritatea arbuștilor cu flori trebuiau să fie tunși.

Doamna Hengrave își ceruse scuze murmurând că nu se putuse ocupa de grădină. Își permisese să plătească un om numai de două ori pe săptămână, iar acesta trăgea chiulul destul de des.

Inspectară grădina de zarzavaturi, mică, dar bine întreținută, și se întoarseră în casă. Gwenda îi spuse că mai avea de vizitat și alte case și, cu toate că-i plăcea foarte mult Hillside (ce nume banal!), nu se putea hotărî pe loc.

Doamna Hengrave își luă rămas-bun trăgându-și nasul cu un aer oarecum melancolic.

LIBRIS | We know books

Gwenda se întoarse la agenția imobiliară, depuse o ofertă fermă și își petrecu restul dimineții plimbându-se prin Dillmouth. Era un orășel încântător și demodat de pe malul mării. La capătul „modern" se construiseră două hoteluri noi și câteva bungalow-uri rustice, însă forma coastei și dealurile care străjuiau localitatea o feriseră de o extindere nedorită.

După prânz, Gwenda primi un telefon de la agenția imobiliară, care o anunță că doamna Hengrave îi acceptase oferta. Cu un zâmbet jucăuș pe buze, Gwenda se duse la oficiul poștal și-i trimise lui Giles o telegramă.

Cumpărat casă. Te iubesc. Gwenda.

„Asta o să-l incite", își zise în sinea ei. „Să vadă că eu nu pierd vremea!"